

Sygn. akt VII K 62/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr.sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: Kamila Majdy, Katarzyny Majdy

po rozpoznaniu w dniach 29.05.2017 roku, 06.10.2017 roku, 07.11.2017 roku

sprawy **M. W.** s. K. i A. z domu K. ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

dnia 24 lipca 2015 r. w P. ok. godz. 00.50 na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie R. R. (1), w ten sposób, że używając przemocy: bijąc rękoma i kopią po całym ciele oraz szczując psem doprowadzili go do stanu bezbronności a następnie skradli telefon komórkowy N. (...), saszetkę, okulary przeciwsłoneczne, kwotę 7 zł, paczkę papierosów (...) oraz odzież, wszystko to o łącznej wartości 150 zł w wyniku czego R. R. (1) doznał stłuczenia potylicy, otarcia bocznej powierzchni barku prawego, licznych otarć i zadrapań na tylnej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenia dołu pachowego prawego i poniżej z zasinieniem, stłuczenia przednio-bocznych powierzchni obu ramion z otarciami i zasinieniami, licznych otarć skóry w okolicy łokcia lewego oraz otarć skóry okolicy kolana prawego, co naruszyło czynności organizmu na czas poniżej 7 dni przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił w ciągu 5 lat od odbycia kary ponad 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

- oskarżonego **M. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przy czym jego opis uzupełnia, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, której sprawę rozstrzygnięto w innym postępowaniu i za to na podstawie art. 280 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego M. W. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. R. (1) kwoty 75 (siedemdziesiąt pięć) złotych;
- na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26.07.2015 roku, godzina 19:20 do dnia 27.10.2015 roku, godzina 15:40, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. O. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w P. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu przez obrońcę ustanowionego z urzędu;

5. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 62/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lipca 2015 roku, około godz. 19.00 R. R. (1) udał się wraz ze znajomym na teren ogródków działkowych przy ul. (...) w P.. Mężczyźni kosili tam trawę. Po zakończonej pracy wypili 1 litr wódki. R. R. (1) udał się po papierosy, jego kolega pozostał na działce. R. R. (1) szedł ulicą (...). Zbliżając się do stacji benzynowej zobaczył dwóch mężczyzn siedzących na krawężniku, byli to M. W. oraz P. K. (1). W pobliżu mężczyzn znajdował się pies rasy amstaff. Jego właścicielem była I. S.. Pies miał założony kaganiec.

/dowód: zeznania świadka R. R. (1) – k. 10, 16 zbiór C, k. 16v-17 zbiór A akt sprawy (...)

częściowo zeznania świadka I. S. – k. 12 zbiór C akt sprawy (...)

tablica pogładowa – k. 14-15 zbiór A akt sprawy(...)

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 43 akt sprawy (...)

Mężczyźni zwrócili się do R. R. (1), czy ten ma papierosy. Wstali i skierowali się w jego stronę. Ten poczęstował ich papierosami, jakie kupił kilka minut wcześniej w sklepie (...). Wówczas M. W. wyjął z ręki R. R. (1) paczkę papierosów marki R. (...). W paczce brakowało tylko kilku papierosów. R. R. (1) domagał się zwrotu, wtedy M. W. zażądał pieniędzy na alkohol. R. R. (1) odmówił. Wówczas M. W. zabrał saszetkę, jaką mężczyzna miał przewieszona przez ramię. Zaglądał do saszetki, mówiąc do R. R. (1) „co tam masz”. R. R. (1) sprzeciwiał się temu. Wtedy M. W. uderzył go w lewy bok oraz tył głowy. R. R. (1) przewrócił się. Kiedy próbował się podnieść M. W. szczał go psem. Pies skoczył na leżącego R. R. (1), drapał mężczyznę pazurami. R. R. (1) nie mógł się podnieść. M. W. odciągnął psa, po czym pochylił się i ponownie uderzył R. R. (1) pięścią w tył głowy. Wtedy podszedł P. K. (1) i uderzył R. R. (1) pięścią w głowę z lewej strony. Po tym uderzeniu R. R. (1) stracił na chwilę przytomność. Napastnicy zabrali należący do R. R. (1) telefon komórkowy marki N. (...) o wartości 30 złotych, okulary lecznicze w metalowych oprawkach o wartości 100 złotych, saszetkę, i ubrania (krótkie spodenki, bielizna, buty) – o łącznej wartości 20 złotych, pieniądze w kwocie 7 złotych. Kiedy R. R. (1) ocknął się, poszedł na stację benzynową po pomoc. Telefonu użyto mu w jednym ze sklepów. Zawiadomił o zdarzeniu policję.

/dowód: zeznania świadka R. R. (1) – k. 10v, 15-16 zbiór C akt sprawy (...)

częściowo wyjaśnienia P. K. (1) – k. 54-54v, 69 akt sprawy (...)

R. R. (1) nie odzyskał utraconych rzeczy.

/dowód: zeznania świadka R. R. (1) – k. 10v zbiór C akt sprawy (...)

Na skutek zdarzenia R. R. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy w okolicy potylicznej, otarcia skóry bocznej powierzchni baru prawego, licznych otarć i zadrapań skóry na tylnej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenia tylnej części dołu pachowego prawego i klatki piersiowej poniżej pachy prawej z zasinieniami, stłuczeń przednio-bocznych powierzchni obu ramion z otarciami naskórka i zasinieniami, kilku otarć skóry w okolicy łokcia lewego, otarcia skóry okolicy kolana prawego, które to obrażenia spowodowały u pokrzywdzonego naruszenia czynności narządów jej ciała trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów kodeksu karnego.

/dowód: opinia biegłego chirurga – k. 39-40 akt sprawy (...)

M. W. ma 25 lat, wykształcenie gimnazjalne, z zawodu mechanik AGD, posadzkarz-glazurnik. Aktualnie pozbawiony wolności w innej sprawie, uprzednio zatrudniony jako pracownik fizyczny, z miesięcznym wynagrodzeniem 1.750 złotych. Jest kawalerem, zobowiązany alimentacyjnie na rzecz jednego dziecka. Nie posiada majątku.

/dowód: dane podane przez oskarżonego do protokołu rozprawy- k. 128-128v/

M. W. był uprzednio karany, w tym

a/ wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) w sprawie (...) za czyn z art. 278 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia (...) w sprawie (...)

b/ wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) w sprawie (...) m.in. za czyn z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętą karą łączną 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną tym samym wyrokiem. Wykonanie kary łącznej warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat. Postanowieniem z dnia (...) w sprawie (...) zarządzono wykonanie kary łącznej. Karę łączną wprowadzono do wykonania w dniu 12.02.2013 roku. W dniu 11.06.2014r. M. W. uzyskał warunkowe przedterminowe zwolnienie z reszty opisanych wyżej kar.

/dowód: karta karna- k. 80-81 akt sprawy (...), k. 13-14

odpis wyroku w sprawie (...) – k. 88 akt sprawy (...)

odpis postanowienia – k. 89 akt sprawy (...)

zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy – k. 91 akt sprawy (...)

wyroku w sprawie (...)– k. 92-94 akt sprawy (...)

odpis postanowienia – k. 95 akt sprawy (...)

obliczenie kary – k. 90 akt sprawy (...)

zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy – k. 97 akt sprawy (...)/

M. W. przesłuchiwany po raz pierwszy w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił w dniach 22-24 lipca 2015r. przebywał wraz z rodzicami na działce.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 24 akt sprawy (...) /

Przesłuchiwany w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, nie był w miejscu i czasie jak wskazane w zarzucie. Nie zna R. R. (1). Nie wie dlaczego pokrzywdzony go rozpoznał. Nie ma psa bojowego.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 39-39v akt sprawy (...) /

M. W. przesłuchiwany po raz kolejny w charakterze podejrzanego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, w dniu 23 lipca 2015r. spotkał się z P., którego nazwiska nie zna, wskazał natomiast jego adres. Do spotkania doszło na ul. (...), około godz. 20.00. Oskarżony wyszedł z psem rasy amstaff, należącym do I.. Poszli na piwo do sklepu (...) przy ul. (...). Oskarżony przypiął psa do płotu. Kupili piwo i zaczęli je pić na ul. (...). W pewnym momencie pies uwolnił się ze smyczy i uciekł. Zaczęli szukać psa, nie mogli go złapać. Wypili z P. po piwie i ćwiartce wódki. W pewnym momencie spotkali pokrzywdzonego. Ten chciał uderzyć któregoś z mężczyzn. Może wtedy pies widząc, że mężczyzna chce uderzyć oskarżonego, skoczył na pokrzywdzonego. Oskarżony uderzył pokrzywdzonego, a potem zaczął go bić P.. Pokrzywdzony przewrócił się na ziemię. P. zabrał mu z kieszeni telefon, resztę rzeczy także zabrał P.. Następnie wpadł na pomysł, aby rozebrać pokrzywdzonego. Zdjął mu spodnie i buty. Spodnie rzucił w krzaki.

Mężczyźni zostawili pokrzywdzonego na ziemi i udali się w kierunku ul. (...). Wypili jeszcze po piwie. Oskarżony wrócił do mieszkania I., za mężczyzna o imieniu P. do swojego samochodu. Rano mężczyźni rozmawiali ze sobą, P., na pytanie oskarżonego o telefon, powiedział, że go połamał i wyrzucił.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 43 akt sprawy (...) /

M. W. przesłuchiwany w charakterze oskarżonego, początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, na dalszym etapie postępowania złożył oświadczenie, że przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Skorzystał zasadniczo z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 128v, 140/

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zważył, co następuje:

Rekonstrukcja zdarzenia na szkodę R. R. (1) jest możliwa w oparciu o złożone tuż po zdarzeniu zeznania pokrzywdzonego, który wskazał w jakich okolicznościach, miejscu, o jakiej porze dnia doszło do zdarzenia. Pokrzywdzony rozpoznał napastnika, który został zidentyfikowany w postępowaniu jako opiekun psa rasy amstaff należącego do I. S. – ówczesnej partnerki oskarżonego. W ten sposób pokrzywdzony po raz pierwszy opisał oskarżonego M. W.. Przekaz ten należy zestawić z zeznaniami świadka I. S., która przyznała, iż jest właścicielem psa takiej rasy. Podniosła również, iż oskarżony w dniu zdarzenia, około godz. 22.00 wychodził z psem. R. świadek zorientowała się, że pies nie ma kagańca, ani obroży ze smyczą. Te ujawnił po zdarzeniu pokrzywdzony.

Zeznania pokrzywdzonego, w ocenie Sądu polegają na prawdzie, są logiczne, stanowcze, na ich podstawie odtworzono przebieg zdarzenia. Łącznie z relacją świadka I. S., którym Sąd przyznał walor wiarygodnych stanowią logiczną całość. W kontekście opinii biegłego chirurga, której wnioski Sąd w pełni podziela, opiniującego tak co do rodzaju doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, ich prawno karnej oceny ale także mechanizmu powstania, nie budzi wątpliwości przekaz pokrzywdzonego o uderzeniu w głowę, przewróceniu na ziemię, szczuciu psem. Opinia biegłego jest jasna, pełna, nie zawiera sprzeczności, pochodzi od osoby fachowej i bezstronnej.

Wątpliwości nie budzi także rozpoznanie przez pokrzywdzonego wizerunku oskarżonego M. W.. Oceny ten nie zmienia fakt, iż na rozprawie w sprawie przedmiotowej pokrzywdzony nie rozpoznał tego wizerunku. Logicznie i rzeczowo brzmi wypowiedź pokrzywdzonego, który podkreślił, że nie ma pamięci do twarzy po takim czasie. Zauważyć tylko należy, iż od daty zdarzenia do przesłuchania pokrzywdzonego w tej sprawie upłynęły blisko 2 lata.

Wyjaśnieniom oskarżonego należy przyznać walor wiarygodnych w takim zakresie w jakim pozostają w zgodzie ze zgromadzonym materiałem dowodowym – wyżej wskazanym. Zauważyć przy tym należy, iż postawa oskarżonego, tak na etapie śledztwa, jak i w postępowaniu rozpoznawczym jest zmienna. Oskarżony bądź to przeczy udziałowi w zdarzeniu, bądź wprawdzie werbalizuje przyznanie do winy, ale w zakresie własnego udziału relacjonuje w sposób użyteczny dla własnej odpowiedzialności. Łagodzi bowiem swój udział w zdarzeniu, mówiąc o jednym uderzeniu, a odpowiedzialność przenosi bądź to na pokrzywdzonego plasując go w roli inicjatora, bądź na drugiego napastnika P. K. (1). Wyjaśnienia w takim kształcie pozostają w opozycji nie tylko do wyjaśnień P. K. (1), który także jest zainteresowany uzyskaniem korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, ale przede wszystkim do zeznań pokrzywdzonego. Podkreślić przy tym należy, iż w realiach tej sprawy nie można wskazać racjonalnych powodów, dla których pokrzywdzony relacjonowałby w sposób odbiegający od rzeczywistego przebiegu zdarzenia.

Wyjaśnienia P. K. (1) w zakresie w jakim znajduje odzwierciedlenie w relacji pokrzywdzonego polegają na prawdzie.

Stąd też opierając się o tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd przypisał oskarżonemu opisany w sentencji wyroku występki. Czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Dla przypisania sprawcy przestępstwa rozboju konieczne jest ustalenie, iż sprawca kradnie rzecz, używając taksatywnie wymienionych w tym przepisie szczególnych sposobów zachowania skierowanych na osobę, służących do zawładnięcia rzeczą i polegających na użyciu przemocy wobec osoby lub użyciu groźby natychmiastowego użycia

przemocy albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Znamię czynności wykonawczej ma charakter złożony, wskazujący na etapy aktywności sprawcy: zastosowanie jednej z wymienionych w art. 280 § 1 kk form oddziaływania wobec osoby oraz zabór rzeczy w celu przywłaszczenia. Istota rozboju polega na tym, że sprawca stosuje przemoc lub groźbę użycia natychmiastowego gwałtu na osobie po to, aby niesłusznie zawładnąć rzeczą i ją przywłaszczyć. Przesądza to, że posłużenie się przez sprawcę jednym z wymienionych w art. 280 § 1 k.k. sposobów oddziaływania na osobę musi mieć miejsce przed lub co najmniej w chwili dokonywania zaboru rzeczy (por. wyrok SA w Katowicach z 26 czerwca 2003 r., II Aka 164/03, KZS 2003, z. 11, poz. 44). Dla bytu przestępstwa nie jest więc obojętne, w którym momencie swojego czynu sprawca dokonuje zaboru rzeczy. Zabór rzeczy musi być albo poprzedzony użyciem przez sprawcę przemocy, albo następować jednocześnie z nim (wyrok SA w Łodzi z dnia 6 czerwca 2001 r. II AKA 42/01, Prok.i Pr. 2002/9/26).

W literaturze oraz w orzecznictwie wskazuje się na tzw. podwójną kierunkowość rozboju. Sprawca musi działać w celu przywłaszczenia rzeczy używając wymienionych w tym przepisie sposobów oddziaływania na osobę władającą rzeczą.

Warunkiem przypisania sprawcy przestępstwa rozboju jest udowodnienie, że jego zamiarem było objęte dążenie do zagarnięcia rzeczy (jej kradzieży) poprzez użycie przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia bądź doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności lub bezbronności (wyrok SN z 27 września 1979 r., I KR 235/79, niepubl). Działanie sprawcy popełniającego rozbój składa się z dwóch części, z których pierwsza obejmuje zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, druga zaś zastosowanie środków prowadzących do dokonania zaboru. W świadomości sprawcy musi więc znaleźć odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów. Oba te elementy muszą być objęte wolą sprawcy w postaci chęci uzyskania zarówno finalnego rezultatu w postaci zaboru rzeczy, jak i środków do niego prowadzących (M.Dąbrowska-Kardas Komentarz do art. 280 kk – wersja elektroniczna – baza Lex).

W realiach sprawy przedmiotowej, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a wyżej omówionego, oskarżony M. W. dopuścił się występku rozboju na szkodę R. R. (1), albowiem stosując opisaną przez pokrzywdzonego przemoc, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy, szaszetkę, okulary, pieniądze oraz papierosy i odzież, wszystko łącznej wartości 150 złotych. U pokrzywdzonego spowodowano nadto jednocześnie obrażenia opisane w opinii biegłego chirurga, naruszające czynności ciała pokrzywdzonego na okres nieprzekraczający 7 dni w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. Nie można w realiach tej sprawy jednoznacznie wskazać tego za napastników, w wyniku którego aktywności powstały ujawnione u pokrzywdzonego obrażenia.

Zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się nadto po upływie 1 roku i 14 od wykonania w części – w wymiarze j 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 2 lat, objętej karą łączną w tym samym wymiarze w sprawie(...) Sądu (...) w P. za czyn z art. 280 § 1 kk (umyślny czyn podobny - tożsamość jednostkowa). Uzasadniona jest ocena, iż oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk.

Uwzględniając całokształt okoliczności nie ulega wątpliwości, że oskarżony M. W. działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą – tutaj P. K. (2), co uzasadnia przyjęcie działania w warunkach współsprawstwa. Jego istotą jest „oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion czynu przestępnego. To porozumienie jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który zespalając zachowania się poszczególnych osób, pozwala przypisać każdej z nich tę akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa (OSNKW 1972/3/54). Porozumienie może nastąpić chociażby w sposób dorozumiany, najpóźniej w momencie realizacji zadań sprawczych. Nawet nagłe i spontaniczne działanie jednego ze sprawców, akceptowane przez pozostałych umożliwia przyjęcie, że każdy ze sprawców wykonał czyn zabroniony w całości (postanowienie SN z dnia 05.05.2003 r., V KK 346/02, LEX nr 78912, wyrok S.Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.10.1998 r., II AKA 15/98, Prok. I Pr. 1999/7-8/25, wyrok S.Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.12.2004 r., II AKA 435/04, LEX nr151782). Przy przestępstwie rozboju nie jest ważne to, który ze współsprawców używał lub groził natychmiastowym użyciem przemocy wobec osoby, bądź doprowadził do stanu bezbronności, a który zawierał mienie w celu przywłaszczenia. Wystarczy, że każdy z nich akceptował spełnienie wszystkich ustawowych znamion tego czynu (wyrok SN z dnia 06.12.1971r., Rw 1214/71, OSNKW 1972, Nr 5, wyrok SA w Krakowie z

dnia 12.09.1991r., II Akc 86/91. KZS 1991, Nr 9, poz. 10). Ustawa nie wymaga żadnej szczególnej formy, w jakiej zawarte miałyby być porozumienie, co przesądza, że może mieć ono albo wyraźny, albo konkludentny charakter. Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, iż współdziałający sprawcy łącznie (nie zaś każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22.01.2015r., II AKa 249/14, Lex nr 1993215). Współsprawcą może być osoba, która nie realizuje żadnego ze znamion, ale ułatwia innej osobie popełnienie przestępstwa, działając wspólnie i w porozumieniu, czy osoba, której zachowanie się, uzgodnione ze współnikami, stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przedsięwzięcia, a ocena istotności polega na hipotetycznym przyjęciu, że przez odstąpienie tej osoby od współdziałania, czyn zabroniony w ogóle nie byłby popełniony albo byłby popełniony w inny sposób (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 03.12.2014r., II AKa 404/14, LEX nr 1953267). Taka sytuacja zachodzi w sprawie przedmiotowej.

Wina oskarżonego została udowodniona. Działał on umyślnie, w zamiarze bezpośrednim ukierunkowanym na zabór mienia i osiągnięcia w ten sposób korzyści majątkowej.

Oskarżony jest zdalny do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajdują się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu jest znaczny, z uwagi na sposób działania napastnika, wywołanie obrażeń u pokrzywdzonego, sposób działania sprawców – ujmowany łącznie.

Kara 3 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia:

a/ okoliczności obciążające:

- naruszenie najdalej chronionego prawa majątkowego jakim jest własność,
- uprzednia karalność, w tym za przestępstwo przeciwko mieniu, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa,
- działanie w warunkach współsprawstwa,

b/ okoliczności łagodzące:

- przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Rozstrzygnięciu takiemu sprzeciwia się przede wszystkim wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary. Nadto także fakt uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu nie pozwala na postawienie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Także okoliczności dotyczące czynu, rodzaj okoliczności obciążających, ich przewaga, nie dają podstaw do orzeczenia kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Również względy społeczne oddziaływania kary przemawiają przeciwko stosowaniu wobec oskarżonych dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (...). Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę

zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034).

W oparciu o treść art. 63 § 1 kk Sąd zobligowany jest zaliczyć oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary aby dolegliwość związana z zatrzymaniem sprawcy nie pozostała poza nawiasem wymierzonej mu i podlegającej wykonaniu kary pozbawienia wolności albo orzeczonej kary ograniczenia wolności lub kary grzywny. Tak więc zaliczenie okresu zatrzymania na poczet jednej z wymienionych kar stanowi ustawowe dobrodziejstwo dla oskarżonego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wyrażany jest pogląd, iż okres rzeczywistego pozbawienia sprawcy wolności w sprawie podlega zaliczeniu na poczet kary podlegającej efektywnemu wykonaniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1970 r., RNw 33/70, LEX nr 21325, wyrok SN z 24 sierpnia 1988 r., V KRN 161/88, OSNPG 1988, z. 12, poz. 129; wyrok SN z 18 stycznia 1993 r., III KRN 158/92).

Okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie zaliczono na poczet podlegającej wykonaniu kary pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego obowiązek częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty odpowiadającej połowie wysokości utraconych rzeczy. Analogicznie orzeczono wobec drugiego sprawcy czynu. Orzeczenie to jest prawomocne.

W przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o treść § 2 ust 1 i 3 oraz § 14 ust 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), z uwzględnieniem terminów rozprawy, w których obrońca oskarżonego brał udział oraz stawkę podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych,

mając na względzie ich sytuację majątkową, fakt iż oskarżony nie zarabkuje, jest aktualnie pozbawiony wolności, a okres izolacji – odległy, co uzasadniającą ocenę, iż uiszczenie kosztów sądowych chociażby w części byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.